

Chinuri zadarnice, pariuri câștigate

La cei 41 de ani ai săi, Kenneth Branagh – decretat un adevărat fenomen – se poate declara mulțumit pentru că și-a împlinit până acum toate obiectivele propuse, pe scenă și pe ecran. Proiectul său de revitalizare a operei shakespeariene a debutat spectaculos în 1985, la Royal Shakespeare Company, unde a regizat și interpretat *Henric al V-lea*, montare pe care avea să o transpună și pe peliculă în 1989. Aceasta, după ce, în 1987, își formează propria trupă, „Renaissance Theatre Company”, unde va mai realiza *A douăsprezecea noapte* și *Poveste de iarnă*, în paralel cu o carieră cinematografică bogată. În 1993 surprinde cu ecranizarea piesei *Mult zgomot pentru nimic*, iar în 1996 lansează controversatul său *Hamlet*, plasat simetric la răscrucea veacurilor 18 și 19.

Interesat de similitudinile flagrante cu perioada celui de-al doilea război mondial, sesizabile în *Henric al V-lea*, la răspântia dintre milenii, în anul 2000, are ideea să transpună și *Zadarnicele chinuri ale dragostei*. Originalitatea constă nu atât în faptul că eroii sunt studenți la Oxford, ci în metamorfozarea acestei comedii destul de insistente într-un pretext insolit de omagiere a musicalului hollywoodian,

care a cunoscut în anii '30-'40 apogeul: „Am ales această piesă pentru că are același gen de situații ca filmele cu Fred Astaire și Ginger Rogers, a căror intrigă – trebuie să recunoaștem – este adesea stupidă. De asemenea, în musicalurile produse de MGM, cum ar fi *Vrăjitorul din Oz*, există un aspect vizual foarte pronunțat, culori vii. Mi-am propus să reiau deliberat aceste procedee. Universul creat, superficialitatea autoimpusă care ne este deja atât de familiară am vrut să se regăsească în această ecranizare. Și, nu în ultimul rând, să se regăsească muzica, ritmurile melodiilor care să ne facă să uităm – așa cum se întâmpla și atunci, la vremea lansării lor – că povestea e ușor idioată, că viața însăși e uneori stupidă”.

Neuitând nici de *slapstick*-uri, nici de baletul nautic din rețeta genului, regizorul, care e și scenarist și protagonist, se folosește de șlagăre create inițial pentru spectacolele de pe Broadway de celebrități precum Gershwin, Irvin Berlin, Jerome Kern sau Cole Porter.

Așa-zisa gratuitate a intrigii shakespeariene – ce urmărea de fapt să persifleze moda eufuismului – artistul contemporan avea să o metamorfozeze într-o mostră de virtuozitate

regizorală. Obiectiv excepțional, ce i-a prilejuit să conducă impecabil o distribuție eterogenă – Alicia Silverstone, Natascha McElhone, Carmen Ejogo, Emily Mortimer, Mathew Lillard, Alessandro Nivola, Adrian Lester –, care s-a supus regimului drastic de repetiții, axate pe dans și cântec, filmările putând astfel să se încheie într-un timp-record (trei săptămâni), egal cu perioada de pregătire. Rezultatul: un film încântător, care a putut fi urmărit în cadrul „Zilelor Filmului Britanic” din noiembrie anul trecut, dar și pe micul ecran. Pentru cunoscători, un excelent prilej de a savura citatele ce pigmentează subiectul, căruia i s-a conferit atmosfera elitistă a unui roman de Francis Scott Fitzgerald, scurtcircuitată de intruziunea brutală a războiului. Conflagrația mondială este prezentată prin documente autentice de arhivă, prin fragmente din presa vremii. Granițele se estompează, la fel nuanțele, pretextele. Astfel încât, la un moment dat, banalele *Zadarnice chinuri ale dragostei* devin o sofisticată reeditare, la o dublă putere, a capodoperei-fetiș *Casablanca*...

Irina Coroiu

S *palavre redacționale*

Premiile care n-au zguduit lumea

După o lungă tăcere.

– Au fost Premiile UNITER...

Vai, vai, vai,... (*Răsete*.)

– De ce n-o fi fost nominalizat spectacolul lui Bocsárdi László, *Nuntă în sângerată*?

– Poate n-o fi fost văzut...

– A fost jucat și în București, la Festival!

– Și la ce categorie să fi fost nomina-

lizat? La „Cel mai bun spectacol”, la „Regie”, la „Debut”...?

– La „Debut” nu mergea.

– Nu, dar pe lângă cei doisprezece care au încăput în Premiul Criticii...

– Păi, acolo nici Ada Lupu nu a încăput...

– S-au dat douăsprezece premii, ca să fie toată lumea mulțumită, și tot au

rămas oameni valoroși pe dinafară. Un premiu unic ar fi avut măcar meritul formulării unei opțiuni, ceea ce este de fapt rațiunea de a exista a criticii.

– Tot în categoria nefirescului intră, după părerea mea, și faptul că nici unul dintre regizorii „Celui mai bun spectacol” nu figurează la „Cel mai bun regizor”.